

gyvieji šaltiniai

2012/3 (59)

**Sekmininkų bažnyčioms
Lietuvoje 100 metų**

**Apie esmines bažnyčios
praktikas**

Artimų draugų ratas

Kaina 1,99 Lt

REDAKTORIAUS ŽODIS

Žurnalą leidžia
Misionieriškas labdaros fondas
„Šviesa Rytuose“ nuo 1998 m.
Išleina keturis kartus per metus.
Reg. Nr.: 98–044. Tiražas 3000 egz.

Fondo valdybos pirmininkas
Zenonas Buivydas

Fondo valdytojas
Remigijus Jucevičius

Vyr. redaktorius
Arnoldas Matijošius

Redaktorė
Vilma Varkulevičienė

Redakcinė kolegija:
Lina Andronovienė,
Robertas Peteraitis,
Steponas Ribokas,
Artūras Rulinskas,
Irmantas Pinkoraitis,
Akvilė Širvaitytė,
Henrikas Žukauskas

Kalbos redaktorė
Jūratė Vaitkevičienė

Dizainerė
Jolanta Stanulionytė

Fotonuotraukos:
SXC
Shutterstock

Viršelio nuotrauka
Shutterstock

Spaudė
UAB „BALTO print“
Utenos g. 41A, Vilnius

Redakcija
Žurnalas GYVIEJI ŠALTINIAI
Pylimo g. 20-10
LT- 01118 Vilnius
Tel. 8 618 08200
el. paštas: gyviejisaltiniai@gmail.com

Žurnalo rėmėjai:
Sigita Gideika ir Jakob Tielmann

**Jūs taip pat galite prisidėti prie žurnalo
platinimo ir jo tiražo augimo, pervedę
savo auką į Misionieriško labdaros fondo
„Šviesa Rytuose“ sąskaitą
LT957300010129360165
banke AB „Swedbank“
Įmonės kodas 292014790**

Straipsnių autoriai ne visada atspindi
redakcijos požiūrį.

Jolantos Stanulionytės nuotrauka

Iš draugų ir pažįstamų dažnai girdime: „Sekmadienį buvau bažnyčioje, mišiose“, „Reikia nueiti į bažnyčią.“ Iš tikrųjų, netgi būdami atviri savo sąžinei, kad bažnyčia yra lygiavertis sinonimas krikščionių bendruomenei, tik galbūt labiau keliantis asociacijas su sakramentine krikščionių tradicija, į bendruomenės koncepciją brendame vis giliau.

Postmodernizmas ir šiuolaikinė individualizmo filosofija daro įtaką tikinčiojo mentalitetui, nes gyvename žemėje. Neabejoju, kad tarp savo bendruomenės narių visi mes aptiktume ir tokių, kurie bendruomenę vertina pragmatiškai, t. y. tik individualistiniu-funkciniu požiūriu – tai žmonės, kurie kažką man duoda per nedidelę sekmadienio rytmečio atkarpėlę. Tačiau krikščionių bendruomenei (bažnyčiai) Šventasis Raštas pateikia radikaliai kitokį Dievo planą.

Šiame numeryje neskirsime vietos sudėtingai ekumenizmo (santykių tarp skirtingų bendruomenių) temai, palikdami tai ateičiai, bet pažvelgsime į vietinį tikinčiųjų surinkimą, dažnai teikiantį mums padrąšinimą ir nuostabias emocijas, tačiau kartais (deja) – kartėlį ir skausmą.

Palaimingų minučių su mūsų žurnalu, brangūs skaitytojai. Laukiame Jūsų atsiliepimų.

Linkėjimai,

Arnoldas Matijošius

4

**Apie esmines
bažnyčios praktikas**

Lina Andronovienė

8

**Apie bažnyčios
bendruomenę**

Robertas Peteraitis

12

**Sekmininkų bažnyčioms
Lietuvoje 100 metų**

Arnoldas Matijošius

18

**Ankstyvosios bažnyčios
krikščionys**

Robertas Peteraitis

20

Artimų draugų ratas

Steponas Ribokas

24

**Lietuvos krikščionių studentų
bendrija - bažnyčios ranka
universitete**

Akvilė Širvaitytė

28

Poezija

Akvilė Širvaitytė

30

Laisvalaikis

Robertas Peteraitis

32

**Skaitytojų
laiškai**

Apie esmines bažnyčios praktikas

Lina Andronovienė

Žodis „bažnyčia“ žmonėms asocijuojasi su labai skirtingais dalykais. Kažkam tai – senais daiktais kvepiantis pastatas, į kurį vesdavosi močiutė. Kitam – tai vieta, į kurią einama (arba neinama) sekmadieniais arba per Kalėdas. Tačiau kai kuriems bažnyčia – tai žmonės, kartu sekantys Jėzų, kurį jie vadina Viešpačiu ir kurio mokiniais mokosi būti. Paskutinis apibūdinimas, žinia, yra arčiausiai to bažnyčios paveikslo, kurį piešia Naujasis Testamentas: bažnyčią ten matome kaip būrelius Jėzaus sekėjų, kurie reguliariai renkasi susitikti su savo prisikėlusiu Viešpačiu Jėzumi.

Bažnyčios gyvenimo forma istorijos bėgyje keitėsi daugybę kartų ir, kol Dievas leis Žemei suktis, keisis ir toliau. Esama žmonių (prie jų priskirčiau ir save), manančių, jog dabartinis laikas, kupinas didžiulių permainų, krikščionių bendruomenes ragina permąstyti savo gyvenimo formą. Ne todėl, kad visuomenė diktuočiau, kaip bažnyčia turėtų atrodyti, o dėl to, kad su visuomene neišvengiamai keičiasi visi, taip pat ir mes patys. O bažnyčia nuo pat savo gimimo dienos buvo pašaukta skelbti Gerąją naujieną žmonėms suprantama kalba, ir tai reikėtų suprasti ir tiesiogine prasme – kad, pavyzdžiui, su lietuviais geriausia kalbėtis lietuviškai, – ir perkeltine, kalbant apie pamaldų formą bei praktikas, kurias bažnyčia organizuoja ir kuriose dalyvauja.

Tačiau Džonas Hauardas Joderis (John Howard Yoder), pakankamai neseniai amžinybėn iškeliavęs menonitų teologas, pasakytų, jog esama kelių esminių krikščioniškos bendruomenės praktikų, būtinų jos krikščioniškai tapatybei išlaikyti, kad ir kaip keistųsi laikai ir papročiai. Nedidelė knyga, kurioje aprašytos šios praktikos, vadinasi „Kūno politika: Penkios krikščioniškos bendruomenės praktikos ją stebinčiame pasaulyje“ (*Body Politics: Five Practices of the Christian Community Before the Watching World*. Nashville: Discipleship Resources, 1997). Jo mintys apie šias penkias esmines, krikščioniškai bendruomenei ir jos liudijimui būtinas praktikas, man atrodo, labai vertingos, tad norėčiau jomis pasidalyti ir su jumis.

Pirmoji praktika susijusi su Jėzaus pažadu, jog tai, ką surišime žemėje, bus surišta ir danguje, o ką atrišime žemėje, bus atrišta ir danguje (Mt 18,18). Joderis ją ir vadina **surišimo ir atrišimo praktika**. Pagrindiniai šios praktikos žingsniai įvardyti ankstesnėse Mt 18 eilutėse: Jei brolis (ar sesuo) tau nusikalstų, eik ir bark prie keturių akių. Jeigu paklausys, laimėjai savo brolių (seserį). Jei nepaklausytų, tuomet pasikviesk dar vieną ar du, ir kalbėkis su tau nusikaltusiuoju dar kartą. Jeigu ir jų nepaklausytų, pranešk bažnyčiai, o jei nė bažnyčiai

O bažnyčia nuo pat savo gimimo dienos buvo pašaukta skelbti Gerąją naujieną žmonėms suprantama kalba, ir tai reikėtų suprasti ir tiesiogine prasme...

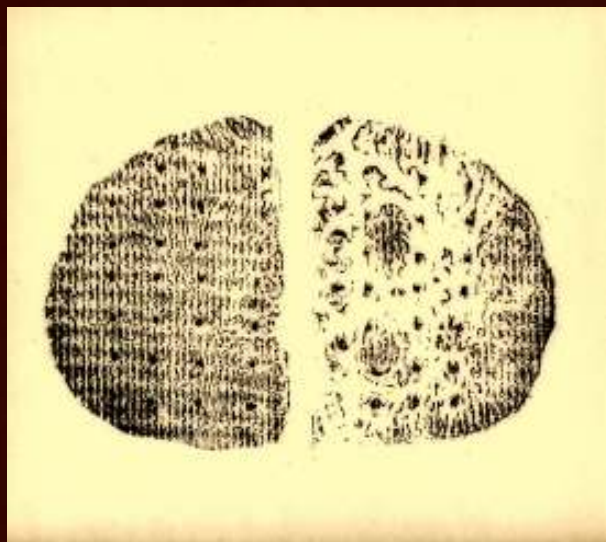
nepaklus, tebūnie tas broilis ar sesuo tau „kaip pagonis ir muitininkas“. Štai šia praktika ir turėtų remtis bet kokių konfliktų sprendimas bendruomenėje. Jos tikslas – „laimėti“ sesę ar brolių, tad šiai praktikai būtina meilė ir atvirumas, jog brolio ar sesės pasiaiškinimas, kodėl jis ar ji taip pasiūlygė, gali pakeisti mūsų nuomonę apie tai, kas įvyko. Dalyvauti šioje praktikoje gali ir turi visi bendruomenės nariai, o ne vien vadovai (taigi „skųsti“ prasikaltusį vadovui nėra teisinga). Nors žingsniai, atrodytų, tokie paprasti, bendruomenėms jie sunkiai „duodasi“. Kažkaip daug lengviau kalbėti už akių, gal net kviečiant maldai už klystantį brolių ar sesę. Tačiau tikslas visuomet turėtų būti padaryti viską, kad sesuo ar brolis galėtų būti atstatyti į bendrystę. Paties Joderio žodžiais tariant, „Būti žmogumi reiškia susidurti su konfliktais, įskaudinti kitus ir patiems būti įskaudintiems. Būti žmogumi Evangelijos šviesoje reiškia į konfliktą reaguoti Kristaus atpirkimo darbą atspindinčiu dialogu. Kai taip elgiamės, veikia pats Dievas. Tai bendruomenės formavimo ir tiesos ieškojimo praktika“ (13).

Antroji praktika – tai **duonos laužimas** ir už šio veiksmo plytintis kvietimas Kristaus mokiniams dalytis savo turimais materialiniais ištekliais (1 Kor 11 (ypač 20-21 eil.); Apd 2,46; 4,32-34; Lk 3,10-11). „Viešpaties Vakariene“ Jėzui ir Jo mokiniams buvo tikra vakariene, tikras valgis. Taip ir pirmieji krikščionys prisimindavo Jėzų: kartu prie stalo valgę ir gerdę.

... krikštas nėra tik vienkartinis veiksmas, o pradžia visą gyvenimą trunkančio proceso, apimančio nuolatinį sutaikinimo darbą ir įvairių žmones skiriančių sienų ardymą.

Tai ekonominio solidarumo išraiška, kurioje dalyvaujama dėkingumo dvasioje. Kitais žodžiais tariant, dalyvauti Viešpaties Vakarieneje (ar, kaip ji dar vadinama, Komunijoje arba Eucharistijoje), bet atsisakyti padėti stokojančiai seseriai ar broliui yra beprasmiška, jeigu ne šventvagiška. Dalijimasis duona ir vynu nėra nuo likusio mūsų gyvenimo atskirta religinė ceremonija, o dosnumo išraiška, kurią laimina ir per kurią veikia Dievas. Būtent tokio bendro valgio metu Jėzus pasakė: „Darykite tai Mano atminimui.“

Trečioji esminė bažnyčios praktika – tai **krikštas** (Gal 3,28; 2 Kor 5,17). Krikštas kaip krikščioniška praktika neatsiejamas nuo Dievo kuriamos „naujos žmonijos“ sampratos:

būtent į naują žmoniją esame panardinami per krikštą. „Nėra nei žydo, nei graiko; nėra nei vergo, nei laisvojo; nėra nei vyro, nei moters: visi jūs esate viena Kristuje Jėzuje!“ Visi yra „Kristuje“, nepaisant savo etniškumo, lyties, statuso ar profesijos. Tokiu būdu krikštas nėra tik vienkartinis veiksmas, o pradžia visą gyvenimą trunkančio proceso, apimančio nuolatinį sutaikinimo darbą ir įvairių žmones skiriančių sienų ardymą. Verta pamąstyti, kokios sienos yra iškilusios tarp mūsų kaip brolių ir seserų Lietuvoje.

Ketvirtoji praktika atspindi **dovanų įvairovę** bei tikėjimą Kristaus teikiama dovanų pilnatve (Ef 4; 1 Kor 12,7). Šių eilučių šviesoje Kristaus bendruomenė turi užduotį atspindėti kitokią grupės dinamiką, kurioje kiekvienas Kristaus kūno narys turi kokią nors Dvasios dovaną, užduotį ir vaidmenį. Ši praktika iškelia „mažutėlius“ ir priešinasi pasaulio dvasią atspindinčiai socialinei hierarchijai. Kristaus tarnystė vykdoma visų bendruomenės narių, o ne tik „elito“. Šioje praktikoje taip pat įkūniamas tikėjimas, jog Dievas vietinei bendruomenei per jos narius yra suteikęs visas Kūnui reikalingas dovanas: reikia tik jas atpažinti ir

vienas kitame ugdyti. Bendruomenės gyvenime ir jos tarnystėje nėra nė vieno be dovanos, nė vieno nepašaukto į tarnystę, nė vieno, negalinčio prisidėti prie Kūno augimo tam, kad pasireikštų Kristaus pilnatvė. Mes visi esame „kunigai“ su Dvasios patikėtomis dovanomis ir talentais bendruomenės stiprinimui ir pasaulio žaizdų gydymui. Žinoma, kai kurie gali būti mokytojai, kai kurie ganytojai, tačiau jie nėra „etatiniai“ labiau negu bet kuris kitas bendruomenėje.

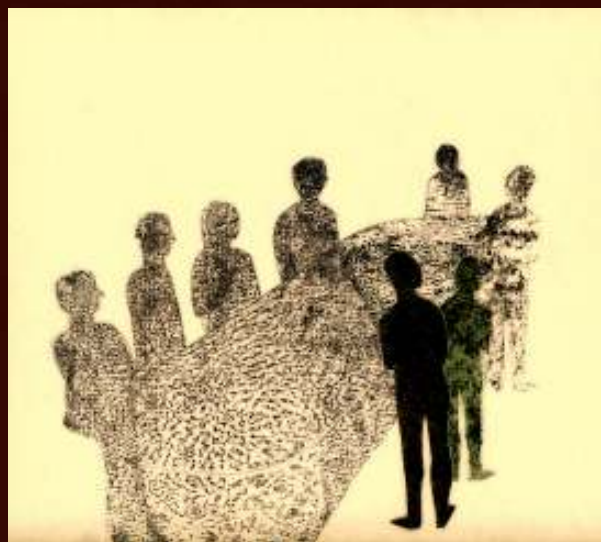
Na, ir paskutinė praktika, kurią Joderis pavadino **Pauliaus taisykle** (1 Kor 14; Apd 15): kiekvienas bendruomenės narys turi balsą, kurį privalu išgirsti ir kuris reikalingas tam, kad bendruomenė būtų įvairiapusiškai vedama į tiesą, drąsinama augti Kristuje ir skatinama nuolatiniam atsivertimui. Toks balsų dialogas vyksta klausantis Šventosios Dvasios: visi turi teisę, Dvasiai raginant, pasisakyti, ir visų žodžiai turi būti apsvarstomi. Toks atviras pokalbis, kur nedominuoja vienas ar keli balsai, taip pat yra pagrindas bendruomenės sprendimų priėmimui - bendru sutarimu (tačiau to negalima painioti su „daugumos valdžia“, kai daugumos balsai tiesiog paima viršų prieš

mažumą). Dialogo tikslas – visiems kartu priėti prie sprendimo, kuris pasirodytų tinkamas ir mums, ir Šventajai Dvasiai.

Mes visi esame „kunigai“ su Dvasios patikėtomis dovanomis ir talentais bendruomenės stiprinimui ir pasaulio žaizdų gydymui.

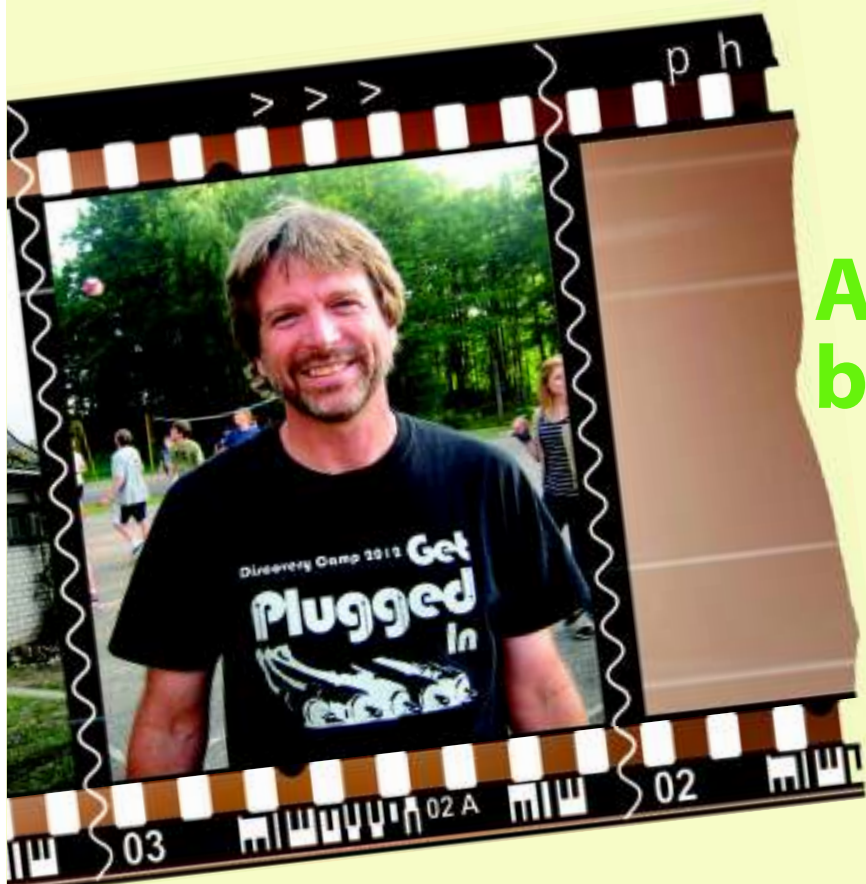

Žinoma, esama ir kitų praktikų, į kurias bendruomenė gali įsitraukti, tačiau šios penkios – esminės ir būtinos tam, kad Kristaus bendruomenės galėtų praktikuoti gyvenimą Dievo karalystės dvasioje ir tokiu būdu liudyti pasauliui, kuris anksčiau ar vėliau tai pastebės, kai šis karalystės gyvenimas bus ne vien skelbiamas, bet įkūnijamas. „Tikinčiųjų kūnas yra naujojo pasaulio atspindys - pasaulio, kurį jau dabar galime įžvelgti Kristaus žengimo dangun ir Sekminių įvykiuose“ (78).

Skaitės Ašmenavičiūtės iliustracijos

Būtų įdomu iš mūsų skaitytojų išgirsti, kaip jie mato (ar nemato) šias praktikas savo bendruomenių gyvenime. ☺

Apie bažnyčios bendruomenę

Kalbino Robertas Peteraitis

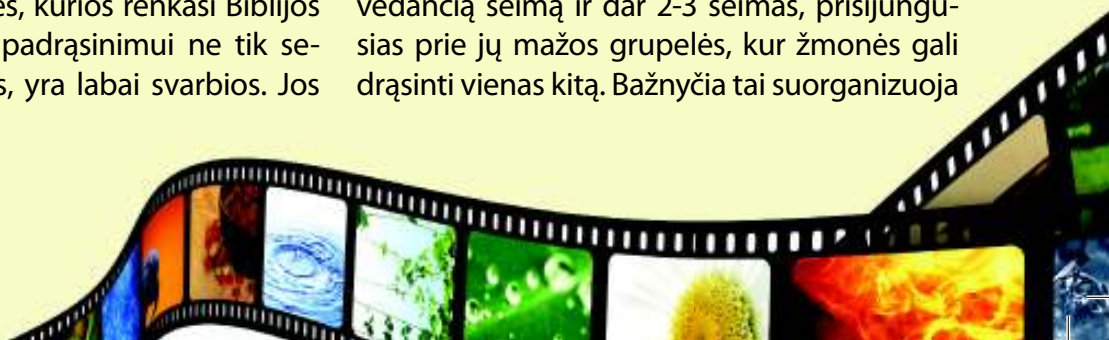
Interviu su jaunimo pastoriumi John Ackatz iš bažnyčios *Faith Community*, Fort Atkinson, JAV.

Kokie, jūsų manymu, svarbiausi bažnyčios, kaip bendruomenės, elementai?

Bažnyčia – tai Dievo šeima, kuri susirenka. Gera tai daryti sekmadienio rytais, kas labai svarbu, kad susirinktume garbinti. Tačiau turi būti kažkas ir daugiau, nei vien tai. Bažnyčios bendruomenės žmonės turi susitikti ir ne sekmadienio rytmečiais, kad padrąsintų vienas kitą, melstųsi vienas už kitą. Todėl mažos tikinčiųjų grupelės, kurios renkasi Biblijos studijoms, maldai ir padrąšinimui ne tik sekmadienio rytmečiais, yra labai svarbios. Jos

tikrai svarbios paaugliams, bet taip pat ir suaugusiems, kad jie išlaikytų ryšį ir dalyvautų vienas kito gyvenime. Tokiu būdu auga bažnyčios bendruomenė, ir į ją gali įsitraukti nauji žmonės.

Geriausia mažas grupes organizuoti pradant nuo 3-4 šeimų, sudarančių bažnyčios branduolį, kad kiekviena iš jų suorganizuotų savo atskirą mažą grupelę, į kurią kviestų mažiau aktyvias šeimas. Tuomet gauname vedančią šeimą ir dar 2-3 šeimas, prisijungusias prie jų mažos grupelės, kur žmonės gali drąsinti vienas kitą. Bažnyčia tai suorganizuoja

padėdama šioms vedančioms šeimoms imtis iniciatyvos ir kviesti kitas šeimas jungtis prie jų. Tokiu būdu gauname struktūrą ir galimybę kitiems žmonėms prisijungti prie mažų grupelių tarnystės.

Mūsų bažnyčioje yra 3 pagrindinės mažos Biblijos studijų grupelės: vienos renkasi sekmadienio rytą, kitos - savaitės viduryje ir yra bendravimo grupelės, besirenkančios žmonių namuose. Manau, kad apie 50 proc. bažnyčios žmonių dalyvauja kurioje nors vienoje iš tokių mažų grupelių. Tiesa, ne visos grupelės renkasi kas savaitę – kai kurios renkasi kas antrą savaitę.

Girdėjau apie jūsų vykdomą „Tikėjimo darbų“ projektą. Papasakokite apie jį.

Šventasis Raštas kalba: **Bet kažkas pasakys: „Tu turi tikėjimą, o aš turiu darbus“. Parodyk man savo tikėjimą be darbų, o aš tau darbais parodysiu savo tikėjimą (Jok 2,18).**

Kartą per metus apie 120 bažnyčios savanorių, t. y. apie 30 proc. bažnyčios, ištisą savaitę patarnauja projektuose, skirtuose miesto visuomenės žmonėms, nelankantiems bažnyčios. Mes padedame jiems remontuoti namus, nukertame medį, kurį reikia nukirsti, atliekame darbus jų kieme, nudažome namą. Tiesiog Jėzaus vardu mylime juos ir patarnaujame jiems. Nieko už šį patarnavimą neimame, o jei jie nori sumokėti – užmokesčio nepriimame. Darome tai, nes norime parodyti Jėzaus meilę žmonėms, kurie gyvena mūsų kaimynystėje.

Ar šie darbai nereikalauja profesionalų?

Pas mus net devynmečiai dažo namus. Aišku, reikia prižiūrėtojų. Todėl darome komandas. Pavyzdžiui, komandoje būna kažkas su statybininko įgūdžiais, bet yra ir namų šeimininkės, paaugliai – jie dirba vadovaujami žmonių, kurie žino, ką daro. O sunkesnius darbus, pavyzdžiui, cementavimą, atlieka tie vyrai, kurie yra dirbę tokį darbą. Taigi, komandoje visada yra žmogus, išmanantis tą darbą, – komandos vadovas, turintis patirties statybose, įvertinantis projektą dar prieš tos savaitės pradžią.

Projektą vykdomė visą savaitę. Ryte visi susirenkame bažnyčios patalpose, kartu pusryčiaujame, meldžiamės, garbiname. Tuomet susiskirstome komandomis, išeiname ir dirbame visą dieną. Pietaujame darbo vietoje. Dienos pabaigoje vėl susirenkame, kartu vakarėniujame ir kalbamės apie tai, kaip praėjo diena.

Savaitės pabaigoje organizuojame didelę iškylą, į kurią susirenka visos mūsų komandos ir tų namų, kuriuos tvarkėme, šeimininkai. Iškyloje turime galimybę skelbti Evangeliją tiems namų šeimininkams.

Kaip jūs atrenkate ar surandate tuos namų šeimininkus, kuriems patarnausite?

Mes apeiname apie 300-400 namų ir ant durų rankenų jiems pakabiname informacinius pakabukus, kuriuose paaiškiname apie mūsų projektą ir kviečiame juos atsilipti.

Taip pat į d e d a m e skelbimus laikraščiuose, mūsų vadovai kalba apie projektą per radiją. Iš namų šeimininkų šiemet gavome apie 40 prašymų padėti. Paprastai visi projektai priimami, nebent tai per daug didelės apimties darbas arba darbas, kuris reikalauja specialių licencijų. Pa-

vyzdžiui, elektros instaliacijai ar santechnikai tvarkyti JAV reikia specialios licencijos, o atlikus darbą, jį parodyti kokybės inspekcijai.

Tokių darbų mes nedarome, nes neturime jiems reikalingų licencijų.

Kokią įtaką šis projektas turėjo jūsų bažnyčiai ir visuomenei?

Šis projektas puikus. Didžiausia įtaka mūsų bažnyčiai ta, kad tai sutelkia ją. Bendras darbas dėl Kristaus suvienija mus, kaip bažnyčios šeimą. Akivaizdu, kad padaroma įtaka šeimoms, pas kurias atliekami darbai. Mes atliekame jiems darbus, kurių jie patys paprastai negali atlikti, – dėl to, kad jie pagyvenę ar neįgalūs, arba neturi tam darbui reikalingų finansų. Tačiau įtaka visuomenei yra dar didesnė. Mūsų komandos tą savaitę vilki ryškius geltonus marškinėlius, todėl visame mieste žmonės mato su šiais marškinė-

liais dirbančių žmonių grupes. Jie klausia: „Kas čia, kas čia?“ Vienas dažomas namas buvo kitoje gatvės pusėje nuo mano žmonos verslo biuro. Jos klientai klausia: „O kas ten vyksta kitoje gatvės pusėje?“ Ji galėjo paaiškinti, jog čia mūsų bažnyčios žmonės padeda kitiems remontuoti jų namus ir rūpinasi jais.

Kai žvelgiame į Apaštalų darbų knygą, į tuos laikus, kai įsikūrė bažnyčia, ji ir buvo bendruomenė, kuri rūpinosi vienas kitu fiziškai, emociškai ir dvasiškai. Būtent tokią bažnyčią Dievas ir buvo suplanavęs – turime rūpintis vieni kitais. Būtent taip ji veikia. Kitaip būsimė vieniši, nusiminę.

Šią savaitę kalbėdamas su kai kuriais lietuviais pastebėjau juose nusiminimo dvasią, nes jie vieniši. O mums reikia susiburti, kad Kristaus darbas Lietuvoje judėtų į priekį. Dievas čia daro nuostabių dalykų – pernai įvyko „Vilties festivalis“. Jei Dievas veikia, tai tikrai ir priešininkas veiks priešindamasis, ir jis tai daro. Mums reikia vienas kito, kad padraštintume vienas kitą ir išliktume stiprūs savo tikėjime. ☞

Sekmininkų bažnyčioms

Arnoldas Matijošius

Nuotrauka iš asmeninio archyvo

1937 m. Lietuvos evangelikų krikščionių draugijos 25-erių metų šventė

Džiugu, kad krikščionybės istorijoje gausu spalvų, ieškojimų, atradimų ir praradimų. Laimei, nėra vieningos pasaulinės bažnyčios, nes Jėzus tokios nei planavo, nei kada nors buvo sukūręs.

Jau Apaštalų darbų knygoje skaitome apie tikinčiųjų pasišventimą gyventi be asmeninio turto, apie kalbų dovanas; kitose Šventojo Rašto knygose užsimenama apie skirtumus, pavyzdžiui, raginimus pamaldas rengti kitą, nei darė to meto krikščionių grupės, savaitės dieną; apie nesibaigiančius ginčus dėl maisto rūšių, kurias esą draudžiama vartoti; apie rankos nepadavimą kaip atsiskyrimo nuo netyrumo ženklą.

s Lietuvoje 100 metų

Taigi matome, kad jau I amžiuje žmonės skyrėsi savo nuomone, kaip geriau tarnauti Dievui, pasišvęsti Jam, atsiriboti nuo pasaulio. Per visą XX amžių krikščionys savo sąžiningais ieškojimais, o kartais ir dėl aršių persekiojimų, teologiškai ir organizaciškai atsiskirdavo vieni nuo kitų, ir taip krikščionybės medyje išaugdavo dar viena liauna šakelė, vėliau sustiprėdavusi į storą šaką arba netgi medžio atšaką, tačiau savo šaknimis ji būdavo tvirtai įsigraūžusi į Viešpaties Jėzaus Kristaus dirvą. Patys pirmieji krikščionys iš pradžių buvo saujelė (sekta) judėjų, kitaip išpažinusių tą patį Dievą; jie netgi rinkdavosi žydų sinagogose, kol jiems leido.

Lietuvoje taip pat rasime daugumą (nors absoliučiai ne visas) pasaulyje veikiančių konfesijų. Noriu skaitytojams pristatyti vieną iš didžiausių pasaulio krikščionybės judėjimų – autentišką Lietuvos krikščionių sekmininkų judėjimą. Ir neatsitiktinai. Būtent šiais 2012 m. sekmininkų judėjimas Lietuvoje švenčia 100 metų jubiliejų. Šventiniai renginiai prasidėjo gegužės mėnesį Biržuose, istoriniame šio judėjimo lopšyje, ir tęsėsi iki Vilniuje rugsėjo mėnesį surengtos iškilmingos konferencijos, į kurią buvo pakviesta 20 bažnyčių iš Lietuvos Sekmininkų sąjungos, atstovai iš kitų evangelišku mūsų brangios šalies bažnyčių – sekmininkų draugai ir Dievo malonės bendrapaveldėtojai. Remiantis įvairiais šaltiniais, pasaulyje suskaičiuojama nuo 100 iki 300 milijonų sekmininkų. Taigi, kad ir kaip vertintume jų liturginį ar kasdienio gyvenimo šventumo išskirtinumą, šiandien jie yra vandeningiausia srovė Krikščionybės upėje.

Matome, kad jau I amžiuje žmonės skyrėsi savo nuomone, kaip geriau tarnauti Dievui, pasišvęsti Jam, atsiriboti nuo pasaulio.

Iš kitų konfesijų sekmininkai labiausiai išsiskiria „svetimų kalbų (arba – liežuvių) dovanos“ praktikavimu, nors yra ir ne tokių pastebimų ar pabrėžiamų kitokių niuansų. Jie tiki, kad Šventoji Dvasia pakrikštija tikintįjį du kartus ir antrojo krikšto metu jis būtinai gauna jau minėtą dovaną. Nors tokias dovanas kartais praktikuoja ir kitos konfesijos – katalikai, luteronai, baptistai, nepriklausomos bažnyčios, netgi mormonai, – vis dėlto jos nelaiko jų savo išskirtiniu bruožu, kalbos dovanas jose praktikuoja labai nedaug žmonių. Sekmininkai, be abejo, priskirtini evangeliškomis bažnyčioms – jiems svarbiausia yra misija, taip pat jie priskirtini laisvosioms bažnyčioms – neturi sudėtingos ir sunkiai pakeičiamos hierarchijos.

Šįkart pažvelgsime į tai, kaip ypatingu būdu Dievo Žodis palietė lietuvius XX amžiaus pradžioje, ir ką praktiškai veikia sekmininkai dabar.

Sekmininkų idėjos Lietuvą pasiekė pirmąjį XX amžiaus dešimtmetį. Rusijos carinės valdžios leidimu 1912 m. įkurta *Biržų Evangelikų krikščionių drauguomenė*; faktiškai (ir juridškai) ji ir buvo pirmoji sekmininkų bažnyčia Lietuvoje. Jos ištakose matome su apaštalu Petru – beraščiu Galilėjos ežero žvejū – palygintiną paprastą, bet ypač drąsų lietuvių kalvį Petrą

Viederį, užaugusį ant Širvėnos ežero krantų, nuo Radvilų dvarponių laikų tradiciškai kalvinistiškame Biržų krašte. Jis, vos savaitei pralinkus nuo „Titaniko“ (transatlantinio laivario, nuskendusio kelionės Europa – Jungtinės Amerikos Valstijos metu) katastrofos, surinkęs finansinę auką iš amerikiečių bažnyčių maldos namų pastatui pirkti, 1912 m. balandžio 21 d. leidžiasi į Tėvynę, kad dar kartą (pirmasis mėginimas 1911 m. Biržų krašte jam atrodė nesėkmingas, nes 7 mėnesius pamokslaudamas neišvydo nė vienos išgelbėtos sielos) pamėgintų pradėti bažnyčių gimtinėje, Šiaurės Lietuvos kaimuose.

1912-1922 m. Biržuose jau buvo aiškiai matomas sekmininkiškas judėjimas.

P. Viederis gimė 1864 m. daugiavaikėje mažžemio valstiečio šeimoje; tėvas mirė, kai Petriukui nebuvo nė 5 metų, o uoli katalikė motina jį auklėjo griežta religinga dvasia. Vėliau P. Viederis mokėsi kalvio amato, 7 metus tarnavo caro kariuomenėje, išmoko vokiškai. Vienu metu jis gyveno Latvijoje ir dirbo geležinkelio darbus. Būtent ten jis susipažino su vietos baptistais ir su žinia, kad Dievas žmogų gelbėja per Jėzų Kristų, o ne per kokius nors šventuosius asmenis. Savo viduje negalėdamas sutikti su sąžinės varžymais (netapę stačiatikiais negalėjo užimti vadovaujančių postų), P. Viederis emigravo į JAV. Susipažinęs su (kilusio iš metodizmo) Š. Amerikos „Šventumo judėjimo“ (*Holliness movement* – angl. k.) idėjas skelbiančiais krikščionimis, dvasiškai imlus P. Viederis greitai perėmė jų pažiūras ir leidosi krikštijamas panardinant vandenyje. Tai Petriui – nauja, nes Lietuvoje tuo metu taip krikštijo

tik baptistai. Jis tapo vietinės sekmininkiškos bendruomenės nariu, mokė suaugusiuosius teologijos sekmadienio mokykloje, giedojo chore. Vis labiau Petras ėmė mąstyti, kaip jam tapti misionieriumi ten, kur žmonės nepažįsta Dievo. Draugams jis vėliau pasakojo, kad vieną kartą gavo labai konkretų Dievo nurodymą (jį pavadino pranašyste) vyksti būtent į savo gimtinę, į mūsų visų LIETUVĄ.

1912-1922 m. Biržuose jau buvo aiškiai matomas sekmininkiškas judėjimas. Jis nebuvo koks nors pagrindinis, turėjo registraciją, o vietos bažnyčia savanoriškai buvo įstojusi į tuometinės Rusijos sekmininkišką bažnyčių bendriją (sąjungą). Apie 1922 m. susiformavo sekmininkų būrelis Vilniuje. 1930 m. Lietuvos Švietimo ministras leido Biržų „evangelikų krikščionių draugijos“ vadovui Petriui Viederiui tvarkyti metrikaciją. Kaip matome, religijos laisvė kai kuriais aspektais smetoniškoje Lietuvoje buvo platesnė, nei Europos Sąjungai priklausančioje XXI amžiaus Lietuvoje. 1937 m. birželio 6 d. įvyko II-asis Lietuvos evangelinio tikėjimo krikščionių suvažiavimas, tuomet buvo švenčiama Lietuvos evangelikų krikščionių draugijos 25 metų sukaktis. 1940 m., Lietuvai atgavus Vilniaus kraštą, Vilniaus evangelikų krikščionių parapija nusprendė įsijungti į *Lietuvos evangelikų krikščionių centrą Biržuose* ir tų metų sausio 16 d. Lietuvos evangelinio tikėjimo krikščionių suvažiavime tapo Draugijos nare.

Lietuvos sekmininkai, nepaisydami bekompromisinio komunistinio režimo pasipriešinimo, neišsibėgiojo, nors jų nedidelė dalis ilgai įtariamai vertino patį bažnyčios registravimo institutą, mėgindami tai pagrįsti netgi teologiškai. Vienu metu jie buvo registruoti Sovietų sąjungos baptistų sąjungos vardu; pasinaudodami valdžios skirtomis kvotomis, jie galėjo išvykti studijuoti į vienintelę evangelišką

Lietuvos sekmininkai, nepaisydami bekompromisinio komunistinio režimo pasipriešinimo, neišsibėgijo, nors jų nedidelė dalis ilgai įtariamai vertino patį bažnyčios registravimo institutą, mėginami tai pagrįsti netgi teologiškai.

seminariją, tuomet baptistų įkurtą Maskvoje. Atkūrus šalies Nepriklausomybę, baptistų ir sekmininkų sąjungos draugiškai nutarė veikti savarankiškai.

Šiek tiek faktų apie jų veiklą Lietuvoje XX-XXI amžiuje. 1995 m. sekmininkai įkūrė Vil-

niaus teologijos koledžą (veikiantį ir šiandien), kuriame per 1995-2012 m. parengti 277 diplomuoti teologai. Šiandien Lietuvoje yra 20 sekmininkų bažnyčių, kildinančių save būtent iš Biržų krašto sekmininkiško judėjimo (nes yra ir vėliau iš kitų kraštų atvykusių ir sėkmingai misiją vystančių kitokios kilmės sekmininkų). Jose apie 1500 tikinčiųjų; tarnauja 20 ordinuotų pastorių, 40 diakonų, 150 kitokių tarnautojų. Mūsų skaitytojams pristatoma sąjunga šiandien savanoriškai prisijungusi prie Europos sekmininkų bendrijos (*Pentecostal European Fellowship*), Pasaulio sekmininkų bendrijos (*Pentecostal World Fellowship*) ir Tarptautinės evangelinio tikėjimo krikščionių asamblėjos (*International Assembly of Christians of Evangelical Faith*) ir yra Pasaulinės Dievo Asamblėjų sekmininkų bendrijos (*World Pentecostal As-*

1937 m. Vilniaus ETKB tikintieji

Nuotrauka iš asmeninio archyvo

semblies of God Fellowship) asocijuota narė, vienijanti daugiau kaip 57 mln. narių visame pasaulyje. Sekmininkai Lietuvoje yra gana ekumeniškai nusiteikę krikščionys - nuo pat įsteigimo dienos jie yra Lietuvos Biblijos draugijos nariai. Bažnyčios organizuoja vasaros stovyklas vaikams, paaugliams, jaunimui ir šeimoms, rengia evangelizacijas vienos ir kartu su kitais nesekmininkiškų pažiūrų tikinčiaisiais (pvz., Bilio Gremo evangelistinė asociacija), platina Biblijas bei kitą krikščionišką literatūrą. Septyni kapelionai iš skirtingų Sąjungos bažnyčių nuolat lankosi įvairiose Lietuvos įkalinimo įstaigose, evangelizuoja nuteistuosius. Nuo 1999 m. bendradarbiaujama su Tarptautine Teen Challenge tarnyste (žmonės, priklausomi nuo alkoholio, narkotikų), kurioje veikia 4 reabilitacijos centrai (juose – 62 studentai ir 21 darbuotojas). Veikia 4 Vaikų dienos centrai, o penktasis steigiamas būtent šįmet. Visuose šiuose centruose lankosi daugiau kaip 150 vaikų.

Tikrai džiugu, kad Lietuvos sekmininkų, tarp kurių šiandien ir lietuviai, ir gudai, ir rusai, ir lenkai, ir žydai, tikroji dvasia – socialiniu darbu pastiprinta evangelistinė misija, kuriai jie pašvenčia visą savo gyvenimą. „Kristus atėjo gelbėti pražuvusiųjų“, - taip skelbia jie visiems.

1932 m. pirmasis Lietuvos sekmininkų pastorius Petras Viederis, paklaustas, ar nereikia pasilikti prie jo sergančio, atsakė: *Eikite ir tarnaukite Viešpačiui*. Tik pasibaigus pamaldoms, jis užmerkė akis šiam gyvenimui Žemėje ir džiugiai pabeldė į dangiškųjų rūmų vartus. Jo paskutiniai žodžiai tapo moto istorinės knygos, kurią 2012 m. išleido Biržų evangelinio tikėjimo krikščionių bendruomenė.

Istorinė-teologinė apžvalga parengta remiantis Lietuvos sekmininkų pateikta faktine medžiaga.

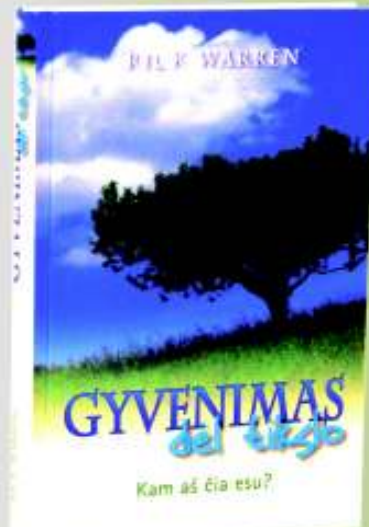
Biržų bendruomenės dviratininkai

Nuotrauka iš asmeninio archyvo

**Brangūs skaitytojai, redakcijoje
Jūs galite įsigyti šių knygų:**

M. Lucado
Malonė šiai akimirkai (17 Lt)

R. Warren
Gyvenimas dėl tikslo (14 Lt)

Br. Vilkinsonas
Gyvenimas, už kurį Dievas atlygina (5 Lt)

Naujausias Biblijos leidimas Lietuvą pasieks jau lapkričio pradžioje!

Ši Biblija pasižymi didesniu, lengvai įskaitomu šriftu, moderniais žemėlapiais, išskirtinio dizaino viršeliais – tiek kietais, tiek ir odiniais su užtrauktuku. Kaip ir visuomet, mažiausia kaina Bibliją galima įsigyti Lietuvos Biblijos draugijos knygyne J. Basanavičiaus g. 16A-117, Vilniuje (darbo dienomis 9:30-17:30) bei el. knygyne www.BiblijaTau.lt

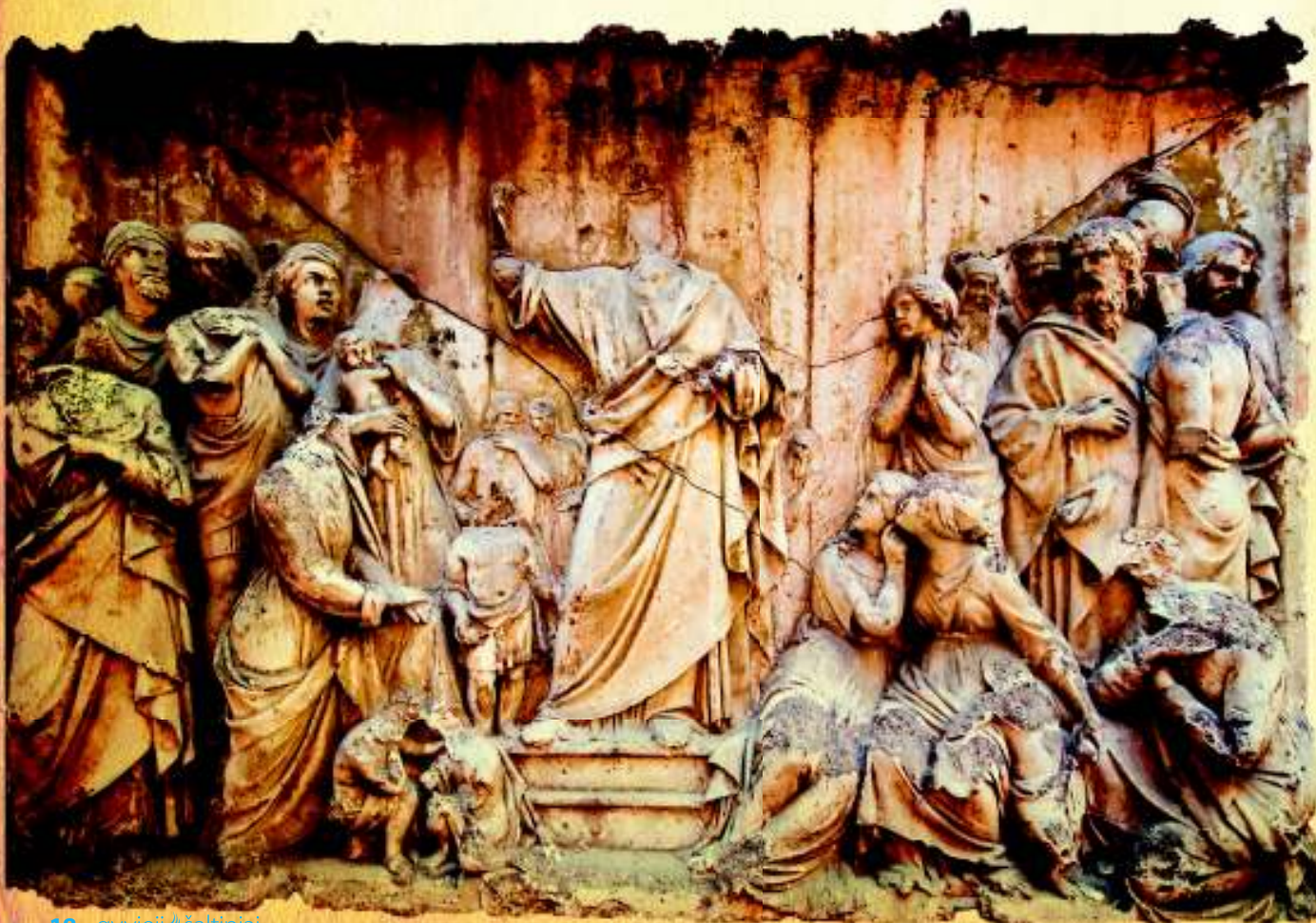
Ankstyvosios bažn

Iš anglų kalbos vertė
Robertas Peteraitis

Tai ankstyvosios bažnyčios krikščionių aprašymas, rastas laiške, kuris vadinamas „Laišku Diognetui“. Šis laiškas rašytas II mūsų eros amžiuje, jo autorius nežinomas.

„Krikščionys iš kitų žmonių neišsiskiria nei šalimi, nei kalba, nei civiline įstaiga. Jie nėra atsiskyrę ir negyvena tik tam tikruose miestuose, nekalba ypatinga kalba, nepasižymi ypatingu gyvenimo būdu. Jie gyvena graikų ir barbarų miestuose, laikosi šalyje priimtų aprangos, mitybos ir kt. tradicijų. Tačiau tuo

Žnyčios krikščionys

pat metu jų elgsena nuostabi ir akivaizdžiai paradoksali. Jie gyvena savo gimtosiose šalyse, tačiau kaip svetimšaliai.

Jie dalyvauja visuose dalykuose kaip piliečiai, ir jie kenčia kaip svetimšaliai. Kiekviena svetimta šalis jiems kaip tėvynė, ir kiekviena gimta žemė jiems kaip svetimta. Jie tuokiasi, kaip ir kiti; jie augina vaikus, bet neišveja savo atžalų. Jie turi bendrą stalą, tačiau ne žmonas. Jie yra kūne, tačiau negyvena pagal kūną. Jie gyvena žemėje, tačiau yra Dangaus piliečiai. Jie paklūsta egzistuojantiems įstatymams ir savo gyvenimu pranoksta juos.

Jie myli visus ir yra visų persekiojami. Jie nežinomi, tačiau smerkiami. Jie žudomi, tačiau atgyja. Jie neturtingi, bet praturtina daugelį. Jiems visko trūksta, tačiau visuose dalykuose jie pertekę. Jiems priekaištaujama, tačiau šie priekaištai garbingi. Jie apkalbami, tačiau pateisinami. Juos keikia, o jie patys laimina. Juos niekina, o jie pagerbia. Jie daro gera, tačiau yra baudžiami kaip piktadariai. Mušami jie džiaugiasi, lyg būtų atgaivinami. Žydai juos puola kaip svetimšalius, ir graikai juos persekioja; jų priešai negali pasakyti priešiško priešasties.

Kaip siela kūne, taip ir krikščionys pasaulyje. Siela yra pasklidusi po visus kūno

Jie yra kūne, tačiau negyvena pagal kūną. Jie gyvena žemėje, tačiau yra Dangaus piliečiai. Jie paklūsta egzistuojantiems įstatymams ir savo gyvenimu pranoksta juos.

narius, ir krikščionys pasklidę po pasaulio miestus. Siela gyvena kūne, tačiau nėra iš kūno; taip pat ir krikščionys gyvena pasaulyje, tačiau jie ne iš šio pasaulio. Nematoma siela budi matomame kūne; taip pat krikščionys yra pastebimi šiame pasaulyje, tačiau jų pamaldumas neregimas. Kūnas nekenčia ir kovoja prieš sielą, nors nieko blogo iš jos nepatiria, tik kad siela priešinasi kūno užgaidoms; ir pasaulis nekenčia krikščionių be priežasties, nes jie pasipriešina jų malonumams. Siela myli kūną ir jo narius, kurie jos nekenčia; lygiai taip ir krikščionys myli tuos, kurie jų nekenčia. Siela patalpinta kūne, tačiau pati palaiko kūno gyvybę; lygiai taip ir krikščionys uždaryti pasaulyje kaip kalėjime, tačiau jie saugo pasaulį nuo sugedimo. Nemirtinga siela gyvena mirtingame kūne; taip ir krikščionys gyvena tame, kas genda, tačiau laukia negendavimo Danguje. Siela pagerėja apribojus maistą ir gėrimą; ir krikščionys auga, nors kasdien baudžiami. Šią daliaį Dievas paskyrė krikščionims pasaulyje ir ji negali būti iš jų atimta.“

Artimų draugų ratas: ko galime pasimokyti iš Jėzaus

Steponas Ribokas

Visai neseniai mano pažįstama Justina grįžo iš trumpalaikės misijos viename iš Didžiosios Britanijos miestų. Kalbėjomės apie ten praleistą laiką, įspūdžius, patirtį, džiaugsmus, ir aš negalėjau atsistebėti jos didele nuostaba vietiniais to miesto krikščionimis. Ji papasakojo apie vieną iš bažnyčių, kuri rėmė tą misiją ir jos žmones. Tikintieji labai atsakingai ir netgi aistringai meldėsi už tuos studentus, į kuriuos ir buvo nukreiptas misijos darbas. Žinoma, viskas prasidėjo nuo to, kad pradžioje visa komanda buvo pakviesta pristatyti tai, ką jie darys, o kiti krikščionys įsipareigojo melstis už juos ir už jų darbą. Įpusėjęs 2 savaitių misijai, viena pagyvenusi moteris priėjo prie Justinos paklausti, kaip sekasi jai ir kaip sekasi tiems, už kuriuos ji (ta moteris) meldžiasi, kad Dievas savo Evangelija pasiektų juos. Turiu prisipažinti, kad, nors ir kiek pats patiriu panašių dalykų – kai nepažįstami žmonės meldžiasi už mane ar už mano pažįstamus žmones, apie kuriuos jie kažkaip išgirsta, – manęs niekada neapleidžia nuostaba. Nuostaba, kad nepažįstami žmonės rūpinasi ne tik manimi, bet ir tais, kurie man rūpi. Tai, žinoma, galima pavadinti vienu paprastu žodžiu – meile.

Jėzus apie meilę savo mokiniams pasakė: **Nėra didesnės meilės, kaip gyvybę už draugus atiduoti (Jn 15,13).** Vienas iš armijos sėkmės principų yra būrio vienybė. Taip yra todėl, kad mūsų įkarštyje svarbu ne kareivio noras mirti už tėvynę, o jo pasiryžimas mirti už savo draugą. Daugeliui iš mūsų toks heroizmas ir drąsa yra tolimi, todėl kad mes niekada neturėjome progos būti mūsų lauke, ar net būti karo būrio dalimi. Tik tuo gyvendami galime žinoti, ar taip pasielgtume. Tačiau kaip ir koku būdu tokie prisirišimai tampa tikroviški?

Kaip ir kodėl Jėzaus mokiniai tapo tokie ištikimi ir atsidavę Jėzui ir Evangelijai? Nors ir kaip aš žaviuosi Jėzaus skelbiama tiesa ir trokštu ja gyventi, man dažnai nepakanka motyvacijos. Jei jau kalbėtume apie tai, kad turėčiau atiduoti savo gyvenimą dėl Jėzaus, aš tiesiog nebūčiau užtikrintas tuo. Greičiau jau, kaip Petras, po garsių išpažinimų pasitraukčiau. Išties neįsivaizduoju. Manau, ir jūs taip pat galvojate. Ar ne visai? Kad ir kaip ten būtų, turime sutikti, kad labiau tikėtina, jog mes pasiryžtume rizikuoti savo gyvybe dėl Evangelijos ar gyventi dėl Jėzaus tuomet, kai būtume kartu su vienminčiais draugais.

Kaip Jėzui pavyko suburti tiek mokinių, kurie buvo ištikimi ir atsidavę Jam taip, kad, kaip mums pasakoja istorija, visi (išskyrus vieną) paaukojo savo gyvenimą? Atsakymas papras-

tas – laikas. Tie, kurie atidavė savo gyvenimą už draugus, iki to yra praleidę su jais daug laiko – tikslingo ir kokybiško.

Tie, kurie atidavė savo gyvenimą už draugus, iki to yra praleidę su jais daug laiko – tikslingo ir kokybiško.

Kad augtume draugystėje su Jėzumi, mes turime leisti laiką su Juo. Kad mėgautumėmės draugystėmis taip, kaip Jėzus mėgavosi jomis, mes turime praleisti daug laiko su Juo sekančiais. Kaip tada mums pasimokyti iš Jėzaus?

Žinoma, pats svarbiausias būdas yra ištirti, kaip Jėzus leido laiką su savo mokiniais. Pirmiausia Jis kvietė žmones būti su Juo. Tačiau skirtingiems žmonėms tai reiškė skirtingus dalykus. Vieniems Jėzus siūlė savo gyvenimą, laiką, nuoširdumą labiau nei kitiems. Gali atrodyti keista ir kaprizinga, bet taip nėra. Jėzus turėjo savo planą. Jis mylėjo daugelį, sukonzentruodamas savo dėmesį į kelis. Mes tai matome Evangelijos pagal Morkų 3 skyriuje, kur pateiktas mokinių išrinkimo scenarijus.

Morkus pateikia gana detalizuotą žemėlapi. Minios žmonių artinosi prie Jėzaus, norė-

damos Jį išgirsti. Iš pietų – Judėjos ir Jeruzalės, netgi iš Idumėjos, dar piečiau; iš Tyro ir Sidono šiaurėje – beveik dviejų dienų kelionė; iš anapus Jordano rytuose. Žmonės ėjo pas Jėzų iš visos Palestinos. Tarsi Morkus norėjo suspausti visą Palestiną į vieną vietą prie Galilėjos ežero.

Grupėms mažėjant ir tampant asmeniškėmis, santykiai stiptėja ir gilėja.

Koncentracijai didėjant, akys nukrypsta į „daugelį“, kuriuos Jėzus išgydė ir kurie veržėsi prie Jo, norėdami išgyti. Šie žmonės atėjo pas Jėzų ne tik pasiklaudyti Jo. Jie gavo iš Jo daugiau – prisilietimą, žvilgsnį, nors ir trumpą, bet asmeninį Jėzaus dėmesį.

Toliau mes matome dar mažesnę būrį žmonių. Jėzui užlipus ant kalno, Jis pasikvietė „kuriuos pats norėjo“, kad šie prisijungtų prie Jo, palikdami minios šurmulį ir chaosą. Tai būvo vyrai ir moterys, žinomi kaip Jėzaus sekėjai. Mūsų žvilgsnis atitraukiamas nuo besistumdantios minios į pažįstamus, nors ir neišvardytus žmones. Galbūt jų buvo netgi 70 (Lk 10,1) – tų, kurie pažinojo Jėzų ir norėjo būti su Juo. Jis ėmėsi iniciatyvos pasiūlyti, kad kartu jie galėtų praleisti daugiau laiko, ir kokybiškiau.

Vis dėlto Morkus ir čia nesustoja. Jo žvilgsnis nuo nemažo būrio sekėjų nukrypsta į „dvylika“. Į tuos, kuriems Jėzus davė specialias užduotis su kvietimu būti su Juo (Mk 3,14). Tai

jau nėra nežinomi asmenys. Tai mokiniai, kurių vardai išvardyti, - tie, su kuriais Jėzus pradėjo bažnyčią, ir vienas iš jų išdavė Jį.

Galiausiai Morkus atkreipia dėmesį į tris mokinius, primindamas, kad Jėzus turėjo ir savo artimiausius žmones, tarsi vidinį ratą. Petras, Jonas ir Jokūbas turi galimybę pamatyti pačias intymiausias Jėzaus gyvenimo akimirkas. Jėzus jiems suteikia naujus vardus pagal jų būdą. Jie vieninteliai mato Jėzaus atsimainymą ir Jairo dukters prikėlimą iš numirusių. Jie kartu su Andriejumi girdi Jėzaus pranašystę apie šventyklos sugriovimą ir Jeruzalės sunaikinimą. Jie išgirsta iš Jėzaus griežčiausius barimus, kai jų keistos idėjos susikerta su Jėzaus supratimu apie Jo likimą ir jų ateitį.

Taigi, tai yra tarsi grupės žmonių, su kuriais Jėzaus santykiai buvo skirtingi. Jis mokė minias, gydė „daugelį“, pasiūlykė „kuriuos norėjo“, paskyrė dvylika ir suteikė naujus vardus trimis. Grupėms mažėjant ir tampant asmeniškėmis, santykiai stiptėja ir gilėja.

Kodėl vieni žmonės Jėzui rūpėjo labiau už kitus? Sunku atsakyti mąstant apie kažkokį elitą. Tačiau Jėzus neturėjo tikslo tik gydyti ir maitinti žmones. Tiesa, Jis daug laiko skyrė gailėtinamui parodyti – pamaitino žmones, guodė, gydė juos. Tačiau Jo tikslas buvo suburti tuos žmones, kurie, Jam pasitraukus, taps Jo ambasadoriais žemėje. Šie žmonės, Dievo tauta, Bažnyčia, toliau maitins alkstančius, guos nušliūdusius, gydys sužeistus. Bet kaip ir Jėzus, jie nesustos ties šiais dalykais, bet, kaip susitaikę su Dievu žmonės, jie neš taiką Jo vardu.

Kad perduotų vertybes ir įsitikinimus, kuriais Jėzus gyveno, Jis turėjo susikcentruoti ties nedidele grupe. Ir nors po Jo mirties atrodė, jog Jo misija nepavyko, tačiau įvyko taip, kaip Jėzus ir buvo sakęs – Šventoji Dvasia atėjo į tos grupės gyvenimą, ir jie buvo taip perkeisti, kad galėjo pamokslauti taip kaip Jėzus pamokslavo. Tad Jėzaus strategija skirti išskirtinį dėmesį nedidelei žmonių grupei pasiteisino. Ko jis nepajėgė fiziškai padaryti su miniomis, padarė ir daro Jo mokiniai. Taigi Jo dėmesys mažai grupei iš tikrųjų buvo ir rūpestis miniomis.

Tai, ką Jėzus davė Petruui, Jonui ir Jokūbui, skyrėsi nuo to, ką Jis davė minioms, pamaitindamas 5 tūkstančius. Būtų buvę kvaila rodyti tokį artumą atsitiktiniams klausytojams. Jiems to nereikėjo. Jiems reikėjo tik duonos. Taigi minia gavo, ko jai reikėjo.

Kiekvienas iš mūsų savo gyvenime turime savo minias. Tai gali būti turistai gatvėje, kuriam reikia sužinoti kelią iki miesto rotušės. Gal tai bažnyčios lankytojas, su kuriuo galime puikiai pasišnekėti. Jie niekada nepažins mūsų labai giliai, bet jiems reikia trupučio mūsų malonės ar užuojautos.

Kiekvienas iš mūsų turime ir tuos, „kurių patys norime“. Tai mūsų draugai, su kuriais mums patinka būti kartu. Jei trupučio mūsų gailingumo jiems nepakanka, Dievo malonė per mus gali reikštis parodytu svetingumu atveriant savo namų duris ar paskolintais pinigais, ar dosnia dovana finansinių sunkumų metą. Tai žmonės, su kuriais mes einame tikėjimo ke-

lionėje. Tai gali būti bažnyčios namų grupelė.

Bet taip pat mums reikia ir grupės žmonių, kurie mus pažintų labai artimai. Gali būti tik du ar trys žmonės, kurių gyvenime mes dalyvaujame labai aktyviai ir dalijamės labai ekstravagantiška meile. Mes galime turėti labai daug draugų, bet šie kelis bus tie, kurie padės mums suvokti savo tapatybę – tie, kurie duos mums pravardę. Būtent iš mūsų draugystės geriausiai suprasime, kas esame ir kaip Dievas sukūrė mus.

Būtent iš mūsų draugystės geriausiai suprasime, kas esame ir kaip Dievas sukūrė mus.

Jėzaus pasirinktas būdas bendrauti su žmonėmis, kurti galias draugystes labai tinka mums. Galbūt kaip aš, jūs pažįstate šimtus žmonių ir todėl labai lengva pasimesti – juk norisi praleisti laiką su daugeliu iš jų, neišskiriant nė vieno (na, nebent šį, gal dar aną, ir dar tą...). Tačiau mes turime savo ribas, kurias reikia gerbti, ir dažnai, kaip Justinos patirtyje su senyva krikščione, mūsų meilė kitiems gali apsiriboti malda už tuos, kurių nepažįstame, ar rūpesčio parodymu žmogui, kurį, žinome, sutinkame tik labai trumpam laikui. Bet artimiausių draugų rate mes galime atverti save bei kitus ir gilinti draugystę su draugais bei Dievu. ✨

SIELOS 2012

XI šiuolaikinės krikščioniškos muzikos festivalis

www.sielos.lt **Biržai** Lapkričio 10 d.

Lietuvos krikščionių studentų bendrija – Bažnyčios ranka universitete

Akvilė Širvaitytė

Kai prieš trejus metus atėjau į Lietuvos krikščionių studentų bendrijos (toliau – LKSB) grupelę Kaune, mane sužavėjo gyvai tikintys bendraamžiai – studentai, gyvenantys tuo, ką kalba. Be to, iškart įkvėpė jaunatviškas Biblijos studijavimas. Buvau visai neseniai įtikėjusi, bet nežinojau, kaip gyventi toliau. Būtent čia ir pamačiau krikščioniškos mokinystės pavyzdį, kuriuo norėjosi sekti. Užauginusi jau ne vieną studentų kartą, LKSB ir šiandien yra mokinystės, tarnystės ir bendruomeniškumo mokytoja.

Kai Dievas pašaukia...

LKSB istorijos neįmanoma papasakoti neminint žmonių – juk Dievo darbas visada vykta pašaukiant konkrečius žmones konkrečiu laiku. Tarnystė studentams pirmiausia susijusi su Kanados lietuve Sandra Raudys. Dar 1979 m. ji pirmą kartą atvyko į Lietuvą ir pradėjo bendrauti su studentais, slapta dalydamasi Evangelija; parūpino Bibliją. Ilgainiui susidarė naujai įtikėjusiųjų grupelė. Sandros tarnavimas tęsėsi visą dešimtmetį.

1989 m. šveicaras Hansjorg Baldinger, literatūros mokslų daktaras ir aktyvus VBG (*Vereinigte Bibelgruppen* – Biblijos grupių sąjunga) tarnautojas, pajuto aiškų Dievo kvietimą keliauti į Lietuvą, dalytis Evangelija ir padėti įkurti IFES (*International Fellowship of Evangelical Students* – Tarptautinė evangelikų studentų bendrija) judėjimą. 1990 m. rugsėjį jis atvyksta į Lietuvą, užmezga pirmuosius kontaktus su bažnyčiomis, Vilniaus universitete skaito pirmąją viešą paskaitą, kurios tikslas, pasak Hansjorg, „paskleisti Evangeliją universitete ir rasti krikščionių arba tikėjimu susidomėjusių studentų“. Netrukus Vilniuje atsiranda studentų Biblijos studijos grupelė, lankomi kiti didieji Lietuvos miestai: Kaunas, Klaipėda, Šiauliai, Panevėžys. Kaip sekėsi palaikyti ryšius su naujais studentais? „Buvo nelengva – su kai kuriais ryšys išvis nutrūko. Nepaisant to, studentų tarnystės vizija buvo paskleista“, – teigia Hansjorg. Vietinė iniciatyva taip pat augo – 1992 m. pirmaisiais LKSB tarnystės koordinatoriais tampa Jurgis ir Aušrinė Šečkai, 1995–1996 m. atsiranda ir pirmieji darbuotojai: Diana Meškauskaitė, Renata Mažeikaitė, Artūras Ulčinas.

Hansjorg visą dešimtmetį reguliariai ir ištikimai lankosi Lietuvoje, jo iniciatyva atvyksta evangelizacinės komandos iš Šveicarijos ir Norvegijos, parūpinama finansinė parama. Nors Lietuvoje LKSB oficialiai įregistruota 1995 m. (kaip nevyriausybinių organizacija), dvasine prasme ji įsitvirtino kur kas anksčiau – 1993 m. liepą. Tada Kačerginėje, Gintaro ir

Vaivos Butkų namuose, iki šiol išlikusioje nuostabioje LKSB susitikimų vietoje, įvyko pirmoji vasaros stovykla. Į ją atvyko studentai iš Vilniaus, Kauno ir Klaipėdos, IFES darbuotojai iš Anglijos. Pasak Hansjorg, „po jos buvo galima sakyti, kad LKSB iš tiesų yra“. Galiausiai, kaip ir buvo svajota, 1999 m. LKSB tapo IFES nare.

„Ir jūs patys, kaip gyvieji akmenys...“

IFES įkurta 1947 m., kai 10-ies studentų krikščionių judėjimų lyderiai susitiko Harvarde (JAV). Jie svajojo, kad visose pasaulio šalyse, kur tik yra universitetai, būtų liudijamas Kristus. Šiandien IFES veikia jau apie 160 šalių. Dar apie 20 šalių judėjimas yra „nelegalus“, t. y. krikščionybės praktikavimas ten uždraustas įstatymais, todėl tarnavimas studentams vyksta slapta. Visi vietiniai IFES judėjimai yra nepriklausomi, bet turi bendrą pagrindą ir tas pačias vertybes. IFES vizijos centre – studentai, perkeisti Evangelijos, susijungę į Kristų liudijančias bendruomenes ir darantys įtaką universitetams, bažnyčioms ir visai visuomenei – kad būtų pašlovinamas Kristus. Ši vizija iki 2020 m. pavadinta „Gyvieji akmenys“ („Living stones“) ir paremta 1 Pt 2,4–5: **Ženkite prie jo, gyvojo akmens, tiesa, žmonių atmesto, bet Dievo išrinkto, brangaus. Ir jūs patys, kaip gyvieji akmenys, statydinkitės į dvasinius namus, kad būtumėte šventa kunigystė ir atnašautumėte dvasines aukas, priimtinas Dievui per Jėzų Kristų.**

Kertiniai bendrijos principai yra Raštas, bendrystė ir malda. Tam, kad būtume gyvaisiais akmenimis, pirmiausia mums rūpi asmeninis Dievo ir Jo Žodžio pažinimas bei taikymas kasdieniame gyvenime; tai veda į bendrystę su kitais – drauge tarnaujant, praktikuojant Kristaus vienybės pavyzdį tarp įvairiausių tautų ir bendruomenių; galiausiai, budime maldoje, nes esame visiškai priklausomi nuo Dievo pagalbos ir vedimo planuojant; drauge siekiame Jo valios pažinimo. IFES, kaip organizacija, atskiriems judėjimams tarnauja malda, patirtimi, idėjomis, parama, misijomis, rengia Europos ir

pasaulinio masto konferencijas bei asamblėjas (daugiau apie šią bendriją galite rasti internete: www.ifesworld.org).

„Tarp visų alternatyvų turi būti Jėzus Kristus“

Charles H. Malik straipsnyje „Dvi užduotys“ gana drąsiai teigia: „Išgelbėkite universitetą, ir jūs išgelbėsite Vakarų civilizaciją, o kartu – ir visą pasaulį.“ Ar universiteto vaidmuo išties toks svarbus? Kodėl būtina skelbti Kristaus Evangeliją šioje terpėje? Pasak dabartinio LKSB generalinio sekretoriaus Stepono Riboko, „studentai visada stovėjo ir stovės naujų idėjų priešakyje: tai, apie ką jie kalba, kokias idėjas apmąsto universitete šiandien, rodo, kaip visuomenė gyvens ateinančius dvidešimt metų. Ir jei studentai turi galimybę apie tai pagalvoti bibliškai, atsiranda atsvara išbalansuotoms idėjoms.“ Pakanka pažvelgti į šiandien visuomenėje dominuojančias nuostatas ir įstatymus gyvybės, šeimos, žmogaus atžvilgiu – juk tam įtaką daro konkretūs žmonės, konkrečiu gyvenimo metu pasirinkę savo vertybes ir pasaulėžiūrą.

Įdomu tai, kad dažniausiai sekti Kristumi ir vadovautis krikščioniškomis vertybėmis apsisprendžiama tarp 20–25 m., kai paprastai vienur ar kitur mokomasi. LKSB savanorė

Polina, taip pat įtikėjusi studijų metais, teigia: „Studentai yra tokio amžiaus, kai daromi svarbūs gyvenimo sprendimai, susiformuoja pasaulėžiūra, susipažįstama su daugybe įvairių filosofinių, egzistencinių pažiūrų. Tarp visų alternatyvų turi būti Jėzus Kristus.“ Bendraujant su studentais ne vieną kartą teko pajusti, kad krikščioniška veikla jiems yra tik alternatyva, tik dar vienas pasirinkimas iš daugelio, o mes tikime, kad Kristus iš tiesų yra svarbiausias jų poreikis. Bet, anot LKSB tarybos nario Dangio Gudelio, „tikroji tiesa (paradoksaliai) tarpsta ten, kur egzistuoja daug nuomonių“. Universitetas būtent ir yra tokia vieta.

„LKSB – Bažnyčios misija universitete“

Nors LKSB yra savarankiška organizacija, tačiau, kaip ir visi kiti IFES judėjimai, ji neįsivaizduoja savęs atskirai nuo visuotinės Bažnyčios – Kristaus kūno, o taip pat ir nuo vietinių bendruomenių. Anot S. Riboko, pirmiausia tai „Bažnyčios misija universitete“. Ten, kur nepasiekia vietinė bažnyčia, pasiekia studentai krikščionys, tarnaujantys universitete, susirinkę iš skirtingų bendruomenių ir susijungę vienam tikslui – kad būtų žinomas Jėzus. Juk „kaip evangelistai gali laikyti, kad jų užduotis įvykdyta, jeigu jie neskelbia Evangelijos universitetuose?“ – retoriškai klausia Charles H. Malik („Dvi užduotys“). Tačiau Dievas, atsa-

kydamas į šį poreikį, visų pirma naudoja tuos, kurie universitete praleidžia daugiausia laiko ir pažįsta jo gyvenimą – atgimusius studentus.

Vis dėlto LKSB misija yra ne tik paskelbti Evangeliją, bet, pasak S. Riboko, taip pat „padėti žmonėms tapti Kristaus mokiniais – kad jais išliktų visą gyvenimą“. Taigi mums rūpi ne tik netikintys, bet ir jau įtikėję ar netgi krikščioniškose šeimose užaugę studentai. Neretai, atėję į LKSB, jie sąmoningai apsisprendžia tarnauti Dievui, čia auga ir stiprėja dvasiškai. S. Ribokas taip pat pasakoja, kad „yra šalių, kur 80% pastorių arba dauguma vietinių teologijos profesorių yra vadinamieji „baigusieji“ (universitetus pabaigę ir studijų metu, o neretai ir po to, aktyviai su studentais tarnavę žmonės – *aut. pastaba*). Atrodo, kad tokia tarnystė gali atitraukti jaunimą nuo vietinės bažnyčios, bet tai yra tik 4 metams, o rezultatai 20–30 ar daugiau metų labai vaisingo tarnavimo bažnyčioje“. Tam pritaria ir buvęs LKSB studentas, dabar savanoris Kaziukas: „Daug bažnyčių bei organizacijų lyderių ateina su LKSB pagrindu, ir bendraudamas su jais matai, kad jie vis dar turi tą LKSB'ietiškumą, kad yra gavę iš ten didelį pastiprinimą, dvasinį ir teologinį auginimą.“

„Geriausia bendruomeniškumo mokytoja“

Be kita ko, apie LKSB norisi kalbėti ir kaip apie tam tikrą fenomenalią bendruomenę, kurioje nuolatos mokaisi kažko naujo. Savanorė Polina sako, kad LKSB yra „geriausia bendruomeniškumo mokytoja“, nes čia susi-

renka labai skirtingi žmonės, o tai moko „ne tik priimti ir būti, bet ir draugauti, kartu kažką veikti, organizuoti – įsileisti skirtingus žmones į savo gyvenimą, į savo širdį“. Be to, čia ji išmoko nebijoti kalbėti viešai, įgijo įvairių praktinių įgūdžių, pavyzdžiui, vesti Biblijos studijas, seminarus. Savanorė Ingrida teigia, kad čia „studentai skatinami prisiimti atsakomybę ir pagelbėti kiekvienas savo talentais“. Studentas Ernestas pasakoja LKSB išmokęs giliau pažvelgti į Šventąjį Raštą, taip pat bendrauti, priimti kitaip mąstančius ir skirtingų įsitikinimų žmones. Be to, jis tvirčiau suvokė, kad, norint sekti Viešpatį, reikalingi ir kiti.

Nors studentai tarnauja savanoriškai, aukodami laiką, finansus ar kitus resursus, nesutikau nė vieno, kuris nesijaustų praturtintas, apdovanotas. Mano pačios gyvenime LKSB tarnystė iki šiol yra bene labiausiai auginantis ir stebinantis Dievo veiksmas. Žinoma, tai iššūkis, ir vaisiai dažniausiai matomi tik iš laiko perspektyvos. Vis dėlto, nematant akivaizdžių rezultatų, kaip tikina LKSB darbuotoja Vilniuje Sigita Rakauskaitė, drąsina suvokimas, kad „nei sėklos, nei darbo įrankiai nėra mano nuosavybė. Aš darbuojuosi Šeiminingo laukuose, o ne atvirkščiai.“

Daugiau apie LKSB veiklą universitetuose galite rasti internete: www.kaunas.lksb.lt ir www.lksb.lt

Straipsnio autorė dėkoja Editai Parham už istorinę medžiagą. ✨

Akvilė Širvaitytė

Aš giedosiu

Aš giedosiu užmiršus save
Apie Tavo Prisilietimą
Skurdžiame mano vienišume,
Kaip netylantį dvasios kvietimą.

Aš giedosiu džiugi per dienas
Negalėdama dvasioj nutilti,
Nes per vargas mano žaizdas
Atėjai, kad paliudytum viltį.

Meldžiuos Tau, Viešpatie

Meldžiuos Tau, Viešpatie, sava tyla,
neiškalbėtais žodžių žodžiais
ir negaliu nebūt ištroškusi visa,
negert šio vakaro taip godžiai,
kaip geria elnė prie vandens,
tausodama kiekvieną lašą.
Ir aš kaip elnė – nuo akmens
lašelius surenku,
bet m a ž a . . .

Ši diena

Ši diena – kaip šimtas kitų,
Kuriose ruošiuosi Kelionei.
Apakus nuo sniego baltumo, einu
Su saule per Tavo Malonę.

Ir žinau, kad nesuprantu,
Kiek davimo pilna ši diena.
Ji byloja paprastumu:
Visa yra dovana...

Tarsi vaikas

Ir džiaugiuos, ir stebiuos – tarsi vaikas,
Atsivėrusį gyvenimą apkabinti bandau
Ir žiūriu, kad nesutelpa rankos –
Pravirkau, pravirkau

Laimės ašarom.
Laimės ašarom kūkčioja siela,
Virš gyvenimo sklendo Dvasia.
Kas išpasakos, kas gi, o Dieve,
Kiek gyvybės yra Tavyje? 🌊

Loretos Uzdraitės iliustracijos

Parengė Robertas Peteraitis

Smagiai šaukti

Vieną sekmadienį po pamaldų bažnyčioje berniukas staiga savo mamai pareiškė: „Mamyte, užaugęs nusprendžiau būti pastoriumi. Vis vien kas sekmadienį turiu eiti į bažnyčią, tad pamaniau, kad smagiau bus stovėti ten ir šaukti, nei sėdėti čia ir klausytis.“

**

Laiškas Dievui

Sekmadieninės Biblijos mokyklėlės mokytojas savo vaikus paragino sekmadienį po pietų parašyti laišką Dievui ir jį atsinešti kitą sekmadienį.

Vienas berniukas jame parašė: „Brangus Dieve, šiandien bažnyčioje smagiai praleidome laiką. Norėčiau, kad ir tu ten būtum buvęs.“

**

Duokit jam pinigų

Pamokslininkui vis pamokslaujant ir pamokslaujant, viena maža mergaitė jau

nebegalėjo nustygti vietoje. Ji pasilenkė prie mamos ir sušnibždėjo: „Mamyte, o jeigu duosime jam pinigų dabar, ar jis jau leis mums eiti?“

**

Teisingas pastebėjimas

Berniukas stebi savo tėvą pastorių, kaip jis ruošia pamokslą. „O iš kur tu žinai, ką reikia sakyti?“ - klausia jis. „Dievas man pasako.“ - „Aha, o tai kodėl tu vis išbrauki kai kurias dalis?“

**

Girtuoklis bažnyčioje

Bažnyčios pamaldose sėdėjo pagiringas vyras. Pamokslas jam ilgas ir nuobodus. Kadangi jis jautėsi nekaip ir buvo pavargęs, galiausiai ėmė knapsėti.

Pamokslininkas jį visą laiką stebėjo. Pamatęs, kad vyras užmigo, jis pasipiktino. Baigdamas kalbėti pamokslininkas nusprendė jį panaudoti kaip iliustraciją.

Jis bendruomenei pasakė: „Tie, kurie norite turėti vietą danguje, atsistokite.“

Vandos Grigorovič iliustracija

Visi salėje atsistojo, išskyrus, aišku, miegantį vyrą.

Tuomet pamokslininkas dar garsiau pasakė: „O dabar tie, kurie norite patekti į pragarą, **ATSISTOKITE!**“

Pavargęs vyras, išgirdęs tik paskutinę sakinio dalį, staiga atsistojo ir pamatė, kad stovi jis vienas.

Sumišęs ir susigėdęs vyras pasakė: „Nežinau, dėl ko čia balsavote, tėve, bet tikrai atrodo, kad už šį variantą pasisakome tik jūs ir aš!“

**

Berniuko malda

Kartą kažkas nugirdo mažo berniuko maldą: „Viešpatie, jei negali manęs padaryti gesnio, tai ir nesijaudink dėl to. Man tikrai smagu būti ir tokiam, koks esu.“

**

Ką padarytų Jėzus

Mama savo sūnums Jonukui ir Steponėliui kepė blynus. Berniukai pradėjo ginčytis, kam turi kliūti pirmasis blynas. Čia mama pamatė galimybę pamokyti juos: „Jei čia sėdėtų Jėzus, Jis pasakytų: „Tegul mano brolis paima pirmąjį blyną. Aš galiu palaukti.“

Steponėlis pasisuko į savo jaunesnį brolių ir pasakė: „Jonuk, tu būk Jėzus.“

**

Geriausia malda

„Viešpatie, padaryk mane tokiu žmogumi, koku mane mato mano šuo.“

Palaiminimo malda

Kartą viena moteris pasikvietė keletą žmonių pietų. Prie stalo ji pasisuko į šešiametę dukrą ir pasakė: „Ar galėtumei pasakyti palaiminimą?“ „Nežinau, ką sakyti“, - atsakė ji. „Tiesiog pasakyk, ką girdėjai sakant mamą“, - patarė mama.

Dukra palenkė galvą ir tarė: „Brangus Viešpatie, ir kodėl aš po galais pakviečiau visus šiuos žmones pietų.“

**

Voverės bažnyčioje

Miestelyje buvo keturios bažnyčios: presbiterionų, metodistų, katalikų ir baptistų.

Visos keturios turėjo rimtų problemų su voverėmis, kurios lindo į jų bažnyčios pastatus. Kiekviena bažnyčia susirinko spręsti šią problemą.

Presbiterionų bažnyčia nusprendė, jog taip buvo iš anksto numatyta, kad jų pastate bus voverės, todėl jiems belieka su tuo susigyventi.

Metodistai nusprendė, jog su voverėmis reikia elgtis su meile, Čarlzo Veslio būdu. Jie sugaudavo jas ir išleisdavo parke miesto pakraštyje. Po 3 dienų jos jau vėl būdavo jų pastate.

Katalikai irgi jas sugaudavo ir bandė išmokyti „kalendorinio“ metodo, bet tai, aišku, nepadėjo.

Baptistai sugalvojo geriausią sprendimą. Jie balsavimu priėmė voveres į bažnyčios narius. Dabar jos bažnyčioje pasirodo tik per Kalėdas ir Velykas. ✨

Kartą sėdėjome su drauge gurkšnodamos arbatą. Pokalbis sukosi apie vaikus. Buvo šilta diena, kieme triukšmavo mažieji, du mano jauniečiai irgi ten susposi. Stebėjome juos pro langą. Maščiau, kaip dažnai, auklėjant vaikus, man trūksta patarimo ir pavyzdžio. Lyg supratusi mano mintis, draugė tarė:

- Afrikoje sakoma, jog vaikui išauginti reikia viso kaimo.

Jos žodžiai persmelkė mane. Pažadino ilgėsi. Pabandžiau išvaizduoti, kaip atrodytų mano gyvenimas, jei vaikus auginti padėtų visas „kaimas“. Kas pasikeistų mano ir vaikų gyvenime?

„Rytas. Vyresniuosius išleidžiu į mokyklą, imu tvarkytis namie ir ruošti pietus. Mažieji prašosi į lauką. Ramiai išleidžiu, nes matau kieme prie daugiaaukščio sėdinčias kelias močiutes - jos tikrai nebus abejingos ir stebės, kad mano vaikai - ir kad mano vaikai - nieko nenuskriaustų. Pro langą stebiu, kaip kaimynas pradeda taisyti mašiną. Prie jo tuoj pat prišoka mano mažėlis ir štai jie jau linksmi dirba kartu. Įdienoja. Iš mokyklos grįžta mano vaikai, po kiek laiko į duris paskambina kaimynų berniukas - jis papietaus pas mus ir bus, kol iš darbo grįš tėvai. Vakareja. Pasigirsta švilpuko garsas - tai dėdė Tomas jau grįžo iš darbo ir kviečia vaikus į kiemą žaisti futbolą. Namą sudrebina bėgančių vaikų kojos. Kiemo aikštė prisipildo berniukų ir mergaičių. Į duris paskambina Angelė - prašo rytoj ateiti padėti sutvarkyti namus ir prikepti pyragų, nes iš toli atvyksta jos giminaičiai. Žinoma, ateisime su mergaitėmis.“

Šypsaisi sau - maždaug taip atrodytų mano daugiaaukščio „kaimo“ dalyvavimas mano ir mano vaikų gyvenime.

Ką gi, ne viskas taip mano kasdienybėje, bet supratau: jei būtų bendruomenė, jai apibūdinti vartčiau žodį NEABEJINGAS kitam. O man, mamai, būtų RAMIAU ir LENGVIAU. Mano vaikai būtų SAUGESNI. Mes visi taptume TURTINGESNI, nes kiekvienas turime kuo praturtinti artimo gyvenimą, paprasčiausiai atverdami savo širdis kitam. Dar, mus visus turėtų sieti panašios VERTYBĖS.

Na štai, dabar prieš akis aiškiai iškilo Kristaus kuriama bendruomenė. Taip, tai jos ilgisi mano širdis. Taip norisi, kad ji būtų šalia mano kasdienybėje. Turiu bendruomenę, bet mes išsibarstę po visą dideli Vilnių ir net už jo. Susitinkame, bet negyvename šalia - skiria erdvė. Ką gi, kojos lenkiasi maldai: „Viešpatie, veik mano daugiaaukščio „kaimė“, pažadink dvasini alkį, leiskis surandamas, kurk, Viešpatie, čia savo Bažnyčią. Mums taip reikia Tavo bendruomenių.“

Mama Dovilė

Svajuju apie tokią bažnyčią, kuri spinduliuotų priėmimu, gailestingumu ir meile. Kad joje savo vietą galėtų rasti kiekvienas, kuris jaučiasi atstumtas, iškaudintas, užguitas ar pan. Tai turėtų būti tokia vieta, kur žmogus atsigautų, sustiprėtų ir išgytų.

V. G.

Svajuju apie vieningą bažnyčią. Man nepatinka žodis „denominacija“. Norisi daugiau meilės vienas kitam, mažiau principų.

Rūta

Svajuju apie tarnaujančią bažnyčią, apie kurią prakalbus žmonės sakytų: „A, tai tie, kurie lanko žmones ligoninėse, padeda senukams, visada yra ten, kur labiausiai reikia pagalbos“, o ne vien tik tie, kurie renkasi sekmadieniais i pamaldas kažkokioje gatvėje.

Diana

Man svajonių bažnyčia - atvira, priimanti, pažįstanti savo narius, juos mokanti, turinti aiškius tikslus, veiklos ritmą, kurianti savo tradicijas.

Aktuali ir reaguojanti i realius savo narių gyvenimų iššūkius, bendraujanti, remianti vieni kitus, skatinanti augti.

Mąstanti, planuojanti, organizuota, kviečianti dalyvauti veikloje, matanti narių skirtingumą, atvira iniciatyvoms, vertinanti tarnaujančius ir juos remianti, besidžiaugianti ir dėkojanti už jų tarnystę.

Jekaterina

Mano svajonių bažnyčia... Ta, kuri išpildo Dievo Žodį iki galo.

G. T.

Vietinė bažnyčia - visuotinio Kristaus kūno dalis, atliekanti unikalų tik jai skirtą vaidmenį konkrečioje kultūrinėje ir socialinėje aplinkoje. Ji turi galias istorines ir tradicines šaknis, giliai suleistas i Dievo Žodį (Bibliją). Dabarties kamienas sutvirtintas nuoširdžiais bendravimo saitais. Šakos augina įvairius Šventosios Dvasios vaisius. Ji stiebiasi i dangų, su viltimi laukdama grįžtant savo Gelbėtojo ir Atpirkėjo. ✨

Shutterstock/nuotrauka

PASAULINĖ
LYDERYSTĖS KONFERENCIJA
DVD TRANSLIACIJA

Vadovauk ten, kur skirta

Konferencija tiems,
kurie siekia augti bei mokytis
iš turinčių didelę
vadovavimo patirtį.

Renginys, kuriame būsite įkvėpti ir padrasinti,
pasisemsite jėgų, atgaivos bei drąsos imtis naujų
darbų bei projektų.

Lapkričio 16-17 d.d., 2012, Klaipėda

Lapkričio 23-24 d.d., 2012, Vilnius

www.lyderiams.lt

LCC INTERNATIONAL
UNIVERSITY

WILLOW

Miesto Iranygia

GNC
GLOBAL NATURE
CENTRE

GREITAI PASIRODYS NAUJA KNYGA!

Šviesa Rytuose

“

Knyga atskleidžia daugelį svarbių praktinės pastoracinės veiklos krikščioniškoje bendruomenėje aspektų, pabrėžia mūsų šeimos tradicijos, stereotipinių įsitikinimų ir šablonų kartais neįsisąmonintą poveikį žmogaus kasdieniam gyvenimui. Ypač įdomu skaityti tam, kuris domisi santykių šeimoje gerinimu, meilės puoselėjimu. Rekomenduojame kaip nepamainomą knygą kiekvieno krikščionio bibliotekoje.

„Gyvuųjų Šaltinių“ vyr. redaktorius Arnoldas Matijošius

“

Ši knyga ne verkšlenančio moralizmo žinia, iššūkis bedžiaugsmių malonumų, paviršutiniškų santykių bei skubos nuspalvintam mūsų egzistavimui ištrūkti į „pažadėtosios žemės“ oazę.

Unikaliu ir praktiniu būdu, per kasdienių situacijų prizmę autorius atskleidžia, kaip emocinės brandos ir dvasingumo jungtis iš pagrindų keičia ir naujai įprasmina mūsų gyvenimą.

Tai proga šviežiu žvilgsniu pažvelgti ir pagilinti santykį su Dievu, kitais ir savimi.

Mums būtinai reikia išgirsti šią žinią.

Irmantas Jakubonis

Richard ir Linda Eyre Duok pinigų. Kai vaikai viską nori gauti veltui“

Šios knygos autoriai R. ir L. Eyre nagrinėja skaudžią vaikų auklėjimo temą ir auklėjimo klaidas. Autoriai dalijasi patirtimi, kaip tėvai galėtų:

- išmokyti vaikus prisidėti prie savo norų įgyvendinimo;
- paskatinti atsakomybę ir motyvaciją vaikuose;
- išugdyti gudrius ir ekonomiškai išprususius vaikus.

Knyga „Duok pinigų“ (angl. „The Entitlement Trap“) tapo New York Times bestselleriu Nr. 1. Kaip pasakoja autoriai, „nepelnytos teisės“ yra geriausias pavadinimas apibūdinti požiūriui, kai vaikai mano galį turėti, privalą turėti ir nusipelnę visko, ko tik užsimano, bei to, ką turi jų draugai – ir kad turi turėti tai dabar, be to, jiems nereikia to užsidirbti arba ką nors dėl to paaukoti.

Jie mano turį teisę daryti ką panorėję, daryti tą patį, ką daro jų draugai, dabar ir nieko už tai nemokėti.

Dėl šio nepelnytų teisių turėjimo jausmo vaikai tampa netvarkingi, neturi stimulo, nuobodžiauja, daro prastus pasirinkimus, jų norai turi būti patenkiami neatidėliojamai, jie nuolat reikalauja daugiau ir tampa priklausomi nuo įvairiausių dalykų (įskaitant ir priklausomybę nuo technologijų).

Tapati

Vaikščiojimas į bažnyčią nepadaro jūsų krikščioniu, kaip ir ėjimas į garažą nepadaro jūsų mašina. *Billy Sunday*

Turime pakankamai religijos, kad galėtume nekęsti, bet nepakankamai, kad galėtume mylėti vienas kitą. *Jonathan Swift*

Tikroji bažnyčia niekada nežlugs, nes ji pastatyta ant uolos. *T. S. Eliot*

ISSN 1822-9336

9 771822 933005

Tobulos bažnyčios pamaldos yra tokios, kurių mes beveik nepastebime, nes visas mūsų dėmesys nukreiptas į Dievą. *C. S. Lewis*

Bažnyčia – tai ne susitikimo vieta. Bažnyčia nėra pastatas. Bažnyčia yra tai, ką darote. Bažnyčia – tai, kas esate. Bažnyčia – tai Jėzaus Kristaus asmens išraiška žmonėse. Todėl ne eikime į bažnyčią, o būkime bažnyčia. *Bridget Willard*